

FLORA

PASEKA

JONÁŠ
ZBOŘIL

Flora

Vyšlo také v tištěné verzi

**Pa
se
ka**

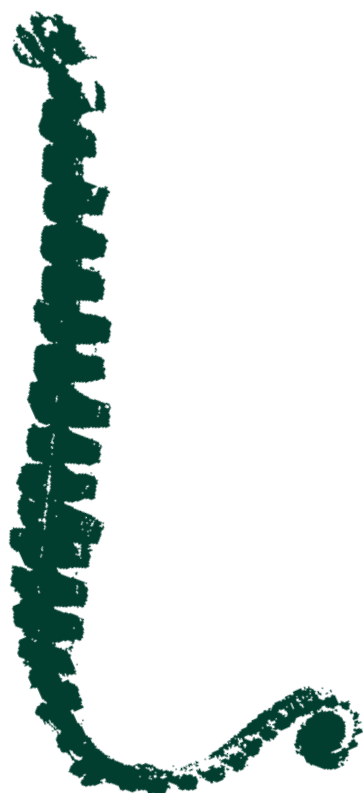
Jonáš Zbořil

Flora – e-kniha

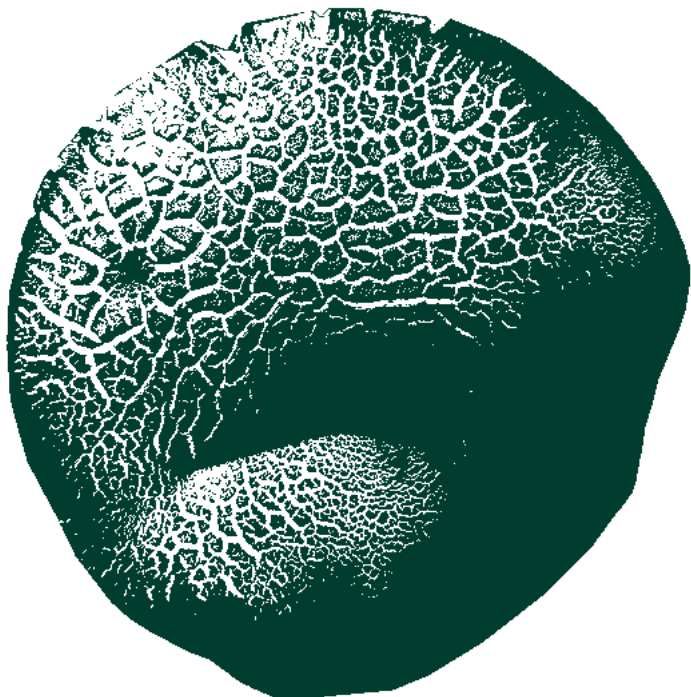
Copyright © Paseka, 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**JONÁŠ
ZBOŘIL**

FLORA

PASEKA

**JONÁŠ
ZBOŘIL**

FLORA

Publikaci podpořil Mezinárodní visegrádský fond (IVF) v rámci Visegrádského literárního rezidenčního programu (VLRP).

-
- Visegrad Fund
- •

FLORA
Copyright © Jonáš Zbořil, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7637-503-1
ISBN e-knihy 978-80-7637-562-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7637-563-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7637-564-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Věnováno Marcele, Jindřišce a Johance

ZIMA

Pak si všimneme, že má tvář.

Rty se od sebe odchlipují, jako by hrály nebe, peklo, ráj, ale nevydávají žádný zvuk. Sára svítí telefonem do změti tvarů ve tmě. Poznáme oči, hledáme v nich vědomí, které by na nás zasvítilo zpátky.

Tělo je malé a křehké. Nevíme, kde končí a kde začíná, co k němu patří a co ne. Nějaké kabely propletené se šlahouny křoví, zamotané jak šňůra od sluchátek. Kus masa, nebo jenom hadr. Zvířecí pach.

– Pojďme domů, Sáro.

Nic neříká. Natáhne ruku do tmy. Nadechne se, vydechne.

Kousek odsud je život normální, ale tady dole je území nikoho. Step. Koryto, které tu vyhloubila nějaká struska, nad námi dálniční obchvat, železniční most, ostnatý plot vlakového depa, samé zábrany, zákazy a křoví.

Auta nad námi plachtí vysokou rychlostí, nákladní vlak jede pomalu a nekonečně dlouho. Sára mi podává telefon.

– Sviť.

Sundává si kabát, váhavě ho rozprostře na místa, kde tuší tělo. Obaluje ho béžovou vlnou, opatrně oplácává rukou, aby to drželo.

– Pomož mi. Vezmem to.

Jestli nás někdo tady dole uvidí, tak už se nahoru po svých nedostaneme. Dávno jsme mohli být doma.

Večer se nepovedl. Chtělo to vzduch.

– Udělá ti to dobře. Líp než sedět a užírat se, říkal jsem jí.

Někdo z nás zmíní to místo. Prý zase uzavřeli Step. Dě-lají to pokaždé, když se v ní něco vyleje, někdo se tu ztratí nebo zraní. Postaví zátarasy, pár dní kolem krouží hasiči, policie, hygienici. Pak zase zmizí jakoby nic.

Možná jsme se chtěli podívat.

Alkohol probudil zvědavost, nebo jen blbost. Zapovídali jsme se. Došli až k hranici města, tam, kde končí síť pouličních lamp a dál už je jenom tma. Jezero bez vody. Toxická zóna, která se rozlézá do města jako nemoc. Většinu času si jí nikdo nevšímá – jak to s nemocemi bývá.

Tam, kde jsme, vede podél Stepi úzká asfaltová stezka. Přes den tu jezdí cyklisti, trénují běžci. Teď tu nikdo není. Žádné majáky, planý poplach.

Jen auto bezpečnostní agentury.

Někde před námi se vyloupila světla reflektorů. Nechtěl jsem potíže, chytil Sáru za ruku a táhl ji pryč.

Pak se auto otočí, reflektory dlouho míří do tmy zakázaného území.

– Kdo je tam? volá ochranka.

– Radši jdem.

– Ne, počkej. Podívej.

Sára ukazuje dolů. Něco se tam zapotácí.

Po chvíli auto nastartuje, světla olíznou sloupky mostů a jsou pryč. Sára se rozběhne. Přes svodidla a rovnou dolů.

Hučení kamionů se pod mostem rozléhá jako v kostele.

Beru tu věc za nohy – nebo co to může být. Cítím, že se dotýkám těla. Není to ani teplo, ani pohyb, nic takového, jenom to člověk prostě pozná. Že vzal do ruky živou věc.

– Tahej.

– Musíš zatáhnout, dělej, říká Sára.

Rveme se o tělo s křovím. Odtrhávají se větve, vlákna nebo vlasy. Mám chuť zařvat nechutí, stejně by to tady nikdo neslyšel, jen by se to odrazilo od betonových břich mostů zase zpátky k nám.

Zašustí to a věc je na svobodě. Lehká jak mokrý papír.

Dopotácíme se pod světlo mostní lampy. Pokládáme tělo do lůžka ze Sářina kabátu. Nevypadá jako nic lidského ani zvířecího. Od úst nám jde pára.

Chvíli si nevšimneme, že auto bezpečnostní agentury je zpátky. Zakrývám tělo, dělám, že jsme opilí, místní, už se klidíme. Ledabyly tu věc házím na ramena, odcházíme do tmy. Nahoru nemůžeme, už ne.

Prorážíme si cestu blátem a uschlým křovím, Sára něco říká.

– Co?

– Myslela jsem, že je to dítě.

Dostat se přes plot trvá. Předáváme si tělo nad hlavami.

Bunda se trhá o pletivo. Věc se sesouvá do Sářina náručí jako hrouda špinavého oblečení.

Babiččina chata, stejná jako kdysi. Klíč je pod květináčem. Uvnitř mi nic není povědomé.

Rozkukáváme se, snažím se vzpomenout si, kde jsou jističe, páčím se do nich příborem. Místnost rozsvítí staré žluté světlo – elektřina kupodivu funguje. Sára našla prostěradla.

– Ještě duchnu.

– Možná ta druhá skříň?

Tělo položila na postel, nehybně leží. Sáře jde od pusy pára.

– Rozděláš oheň?

Nechávám rozhořet pár třísek, přidám poleno.

Cizí věc pořád na očích.

Vypadá teď menší.

Pahýlky vyhublých končetin, splasklá hrud', svrasklá tvář. Srst, kůže, kabely. Maso prorostlé kusy plastu. Výhonky. Když se na ni dívám dost dlouho, vidím v ní něco povědomého. Něco, co bych mohl znát. Zvíře, dítě. Pak zahlédnu babiččinu fotku na zdi. Podoba věci s lidským nebo jen živým je pryč.

Je zvláštní, jak dobře funguje paměť těla. Podle mapy bych to místo nenašel. Pamatoval jsem si ho ještě z dob, kdy Step neměla název, nebyla tak velká ani divná. Město ji tehdy přehlíželo.

Teď se nad ní opatrně zvedá, překračuje ji, jako by to byla žiravina.

Chvíli jsme šli tmou, hlouběji do Stepí.

Světla města pomalu slábla, mizela za hradbou křoví a harampádí. Pak jsme narazili na vyšlapanou stezku. Nohy si vzpomněly na měkký terén. Najednou věděly, kam jdou.

Sára nic nenamítala. Domů jsme s tou věcí nemohli. Hned by nás odchytila ochranka. Byly by z toho jen potíže.

Najít klíč a otočit s ním v zámku byla úleva. Teď je to zvláštní. Zanořil jsem se do paměti a přinesl do ní něco cizího, co tam nemá být.

– Nemůžeš mi pomoci?

Sára namáčí kus utěrky, přikládá ji k ústům té věci, chová se k ní jako k novorozeněti.

– Neměla by ses k tomu tak naklánět. Něco ti udělá. Nebo se něčím nakazíš.

Neposlouchá mě.

– Nikam nejdu. Zůstávám u tebe. Neboj, šeptá Sára do kupy zabalené v dušně. Hrud' věci se rychle hýbe. Dýchá jako zvíře. Ptáče. Nebo hodně dobité, nepovedené štěně.